

Meditacions: 5è diumenge de sant Josep

Cinquena reflexió per meditar durant els set diumenges de sant Josep. Els temes proposats són: Josep acull els plans divins; descobrir Déu en la realitat diària; la coherència de la manera de fer de Déu.

.....

— Josep acull els plans divins

— Descobrir Déu en la realitat diària

— Coherència en la manera de fer de Déu

LA VIDA ORDINÀRIA és plena d'ocasions i decisions que marquen un rumb determinat, i algunes d'elles tenen una importància transcendental per al nostre futur. Si habitualment necessitem ponderar les coses en la presència de Déu, amb més motiu en aquestes situacions especials. «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva» (*Mt 1, 21*), li digué l'àngel. L'evangelista de sant Mateu ens diu que Josep medità en la seva oració el que passava per veure la manera d'actuar. Això fa possible que se'ns presenti «com figura de baró respectuós, delicat que, tot i no tenir tota la informació, es decideix per la fama, la dignitat i la vida de Maria. I, en el dubte de com fer el

millor, Déu l'ajudà a optar
il·luminant el seu judici»^[1].

Santa Maria concebé Crist per la fe, ja que acollí els plans del Senyor, cregué que es complirien les paraules dites per l'àngel. Podem aplicar el mateix raonament a sant Josep, qui acollí també el que li fou comunicat de part de Déu. El sant patriarca es fià d'aquelles paraules i s'implicà personalment en el que li fou anunciat. Feu seu el pla de Déu confiant que es tractava d'una cosa bona, no només per a la humanitat en general, sinó també per a ell mateix: es veia feliç en aquella història; s'havia convertit en el pla que ell volia tirar endavant. En el llenguatge comú diem que és «fidel» la reproducció d'una obra d'art quan reflecteix el projecte original de l'artista. Però Déu entra en relació amb criatures que tenen una autèntica llibertat; l'art, llavors, rau a aprendre al llarg de la nostra vida a

acollir els seus plans i a reconèixer-hi una bondat per a nosaltres i per aquells que ens envolten.

Sant Josep es manega en situacions normals: en la feina, en la família, en la vida ordinària... i allà és on aprèn a acollir i a fer vida el do de Déu. Aquesta actitud és necessària per a tots els cristians. Al sant patriarca podem demanar-li que renovi la nostra mirada i el nostre cor per tenir la frescor d'obrir-nos als dons i als plans divins.

TOTS SOM cridats a formar llars que, imitant la de Crist, obrin les portes de bat a bat. Acollir és tenir la valentia de rebre amb tendresa, reconèixer allò que és bo, promoure, tenir iniciativa, no resignar-se a la comoditat del conegut ni cedir a la passivitat. Acollir és tenir una

disposició habitual d'estar sempre obert a les necessitats dels altres. Josep «és un protagonista valent i fort. L'acollida és una manera per la qual es manifesta a la nostra vida el do de la fortalesa que ens ve de l'Esperit Sant»^[2]. El sant patriarca és un home fidel que s'obre, en primer lloc, a la veu de Déu. Però també acull el clarobscur de la història on es veu inserit, acull els reptes que el món i les persones que l'envolten plantegen a la seva missió. «El realisme cristià, que no rebutja res del que existeix, torna un cop més. La realitat, en la seva misteriosa irreductibilitat i complexitat, és portadora d'un sentit de l'existència amb llums i ombres. Això fa que l'apòstol Pau afirmi: “Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen” (Rm 8, 28). I sant Agustí afirma: “Fins i tot el que anomenem mal”. En aquesta perspectiva general, la fe dona sentit a cada esdeveniment feliç o trist»^[3].

A sant Josepmaria li agradava fixar-se que sant Josep cerca contínuament la millor manera de complir els plans divins, que han passat també a ser els seus; «posa al servei de la fe tota la seva experiència humana. Quan torna d'Egipte, en sentir dir que Arquelau regnava a la Judea en lloc del seu pare Herodes, tingué por d'anar-hi. Ha après de moure's dintre del pla diví i, com a confirmació que efectivament Déu vol això que ell entreveu, rep la indicació de retirar-se a Galilea»^[4]. Al nostre camí per tirar endavant la missió que Déu ens ha encomanat tindrem avenços i retrocessos. Però en els moments que puguin semblar dolents podem descobrir la veu de Déu que ens consola, ens instrueix i ens il·lumina. «Acollir la vida d'aquesta manera ens introdueix en un significat ocult. La vida de cada un de nosaltres pot recomençar miraculosament, si trobem la valentia per a viure-la segons el que ens diu l'Evangelí. I no

importa si ara tot sembla haver pres un rumb equivocac i si algunes qüestions són irreversibles. Déu pot fer que les flors brotin entre les roques»^[5].

«MIREU QUIN és l'ambient on Crist neix —ens suggeria sant Josep maria—. Tot allà ens insisteix en aquesta entrega sense condicions: Josep —una història de durs successos, combinats amb l'alegria de ser el custodi de Jesús— posa en joc la seva honra, la serena continuïtat del treball, la tranquil·litat del futur; tota la seva existència és disponibilitat per al que Déu li demana (...). A Betlem ningú es reserva res. Allà no se sent parlar de la meva honra, ni del meu temps, ni del meu treball, ni de les meves idees, ni dels meus gustos, ni dels meus diners. Allà es col·loca tot al servei del gran joc de Déu amb la humanitat»^[6]. Per poder acollir la realitat i les altres persones tal com ho feu el sant patriarca,

necessitem abandonar-nos en la seguretat de Déu abans que en la nostra; així ens disposarem a aprendre de tots i de tot, també dels nostres errors, perquè darrere sempre descobrirem un xiuxiueig diví. «La vida espiritual de Josep no ens mostra una via que explica, sinó una via que acull. Només a partir d'aquesta acollida, d'aquesta reconciliació, podem també intuir una història més gran, un significat més profund»^[7].

Sant Josep no desoí l'anunci de l'àngel i es posà en camí cap als que li semblaven millors llocs per a Jesús; tampoc discutí amb la seva esposa sobre quina hauria d'haver estat la seva reacció quan va saber que havia de tenir un fill. En buscar posada per al Nen que havia de néixer, sant Josep no es lamentava a cada lloc on no podien quedar-se, i tampoc volgué quedar-se, tossut, a Betlem, davant l'amenaça d'Herodes, per més injust

que fos haver d'emprendre camí cap a Egipte. A cada un d'aquests esdeveniments, sant Josepmaria nota que el sant patriarca «aprengué a poc a poc que els designis sobrenaturals tenen una coherència divina, que de vegades està en contradicció amb els plans humans»^[8]. Per això, necessitem demanar la saviesa del pare terrenal de Jesús per aprendre a comprendre aquesta lògica divina; i així acollir, com vinguts de Déu, les persones i els esdeveniments que ens envolten.

[1] Francesc, carta apostòlica *Patris corde*, n. 4.

[2] Ibíd.

[3] Ibíd.

[4] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 42.

[5] Francesc, carta apostòlica Patris corde, n. 4.

[6] Sant Josepmaria, Carta 14-II-1974, n. 2.

[7] Francesc, carta apostòlica Patris corde, n. 4.

[8] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 42.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-5e-diumenge-de-sant-josep/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-5e-diumenge-de-sant-josep/)
(02/04/2026)